

Теоретичні підходи до менеджменту регіонального розвитку

О. Ю. ЄГОРОВА

Харківська національна академія міського господарства

Ю. В. ЄГОРОВА

Харківський національний університет будівництва та архітектури

Концепція менеджменту не лише дає теоретичне обґрунтування необхідності регулювання ринку в сучасних умовах, але і слугує джерелом практичних рекомендацій з розробки нових форм і методів організації діяльності регіонів. Реалізація менеджменту в практичній діяльності регіонів виступає як система управління.

Отже, менеджмент регулюється законами розвитку ринкової системи господарювання і спрямований на гнучке пристосування регіонів до ринкових умов, що змінюються.

Менеджмент як наука управління прагне знайти і розробити засоби і методи, які сприяли б найефективнішому досягненню цілей регіонів, підвищення рівня їх розвитку, виходячи з умов, що склалися, у внутрішньому і зовнішньому середовищі. Це зумовило появу і розвиток в сучасних умовах нових підходів до управління, орієнтованих на вирішення проблем управління у регіонах.

Сутність чотирьох наукових підходів до управління полягає в наступному.

Кількісний підхід до управління виник разом з появою і розповсюдженням кібернетики та різноманітних математичних методів. Прихильники цього підходу спираються на формалізований опис різних ситуацій. Вони, спираючись на формалізований опис різних ситуацій, намагалися за допомогою моделювання знайти оптимальне рішення проблем. Сучасна науково-технічна революція привела до тому, що внутрішнє і зовнішнє середовище весь час стрімко змінюються, часто різко і в найнесподіваніших напрямках в протилежність колишньому, порівняно плавному, розміреному і цілком визначеному ходу подій. В основі

кількісного підходу лежить застосування в теорії управління точних інженерних наук, математики, статистики, комп'ютерної техніки і сучасного програмного забезпечення.

Підхід до управління як до процесу визначає управління як процес, в якому діяльність спрямована на досягнення цілей, розглядається не як одноразова дія, а як серія безперервних взаємопов'язаних дій - функцій управління. Різні автори пропонують різні переліки функцій. Оптимальний набір включає наступні функції: планування, організація, розпорядження, мотивація, керівництво, координація, контроль, комунікація, дослідження, оцінка, ухвалення рішень, представництво і ведення переговорів або укладання угод.

Системний підхід передбачає, що керівники повинні розглядати регіон як сукупність взаємопов'язаних елементів, таких, як люди, структура, задачі і технологія, які орієнтовані на досягнення різних цілей в умовах змінного зовнішнього середовища.

Ситуаційний підхід передбачає, що необхідність застосування різних методів управління визначається ситуацією. Оскільки існує велика кількість чинників як в самому регіоні, так і в навколишньому середовищі, не існує єдиного якнайкращого способу управління. Найефективнішим в конкретній ситуації є метод, що найбільше відповідає даній ситуації. Використовуючи ситуаційний підхід (ситуаційне мислення), керівники можуть зрозуміти, які методи і засоби найкращим чином сприятимуть досягненню цілей розвитку регіонів в конкретній ситуації.

Таким чином, завданням менеджменту як науки управління є розробка принципів і методів, що надають можливість практично вирішувати в тих або інших умовах проблеми регіонального розвитку.